

Det strømmer ut med fabrikkmusikk fra radioen på kjøkkenet. Listedritt av plastikkmennesker i plastikk liv, sier han til seg selv og går bort å heller kaffen sin over radioen. Han smiler, radioen knitrer, kjøkkenet fylles av en svilukt, og ute blåser det. Det gamle hvite trehuset er trekkfullt og lytt, han går bort til kjøkkenvinduet for å kjenne på luftstrømmingen.

-Jeg skulle ikke helt kaffe over radioen, sier han høyt til seg selv.

- Jeg er kaffetørst nå, veldig kaffetørst .

Han ser forbi refleksjonen av seg selv i vinduet, (ikke alltid, men idag gjør han det) og ned på den utravle, søndagsstille, brosteinsplassen med det gamle eiketreet. Han får øye på en mann i en sort frakk som løper rundt og rekker ut i løse lufta etter noe gjentatte ganger. Merkelig mann tenker han, så ler han fordi han også er en merkelig mann, og at verden er full av merkelige menn, og at også kosmos er merkelig. Han bestemmer seg for og åpne vinduet å snakke til mannen i den sorte frakken.

- Hallo, hva gjør du?

Mannen i den sorte frakken stopper opp, ser på ham og svarer.

- Det er vel åpenbart, jeg prøver å fange løv som blåser med vinden.

Mannen i den sorte frakken setter begge armene opp til siden av kroppen og står i en stiv posisjon med rak rygg, hodet hevet, og albue stikkende ut til hver side.

Det er vel åpenbart. . . mumler han med seg selv og skuler ned på mannen i den sorte frakken smålig fornærmet. Han har sett folk jage rundt i vinden på jakt etter hatten sin, eller sin slepphendte kones paraply, men aldri etter løv, nei bevare meg vel.

Han svelger pinligheten han føler, og roper tilbake:

- Men si meg, hvorfor gjør du det?
- Fordi disse er mine, alle har noen, men disse er mine, og jeg vil ha dem tilbake. For en meget underlig mann tenker han med seg selv, han er vel ikke et tre. Så utbryter han:
- Alle?
- Nei, ikke alle. Noen har det bedre sånn, noen kan jeg ikke få tilbake, og noen har jeg latt vinden føre vekk med vilje.
- Der er du, roper mannen i den sorte frakken og slår ut i luften med høyrehånden og lukker den raskt igjen. Han fører den opp til ansiktet og åpner den rolig. . . Ingenting.

Han tenker seg godt om, føler seg litt lur og spør mannen i den sorte frakken:

- Hvilken av dem er det du er på jakt etter da? han ler litt for seg selv.

Mannen i den sorte frakken peker bort mot der stammen på eiketreet stiger opp av bakken, og inn i en liten samling av blader som vinden virvler opp fra bakken.

- Der!
Det lille, med de mørke prikkene på.
Det pleide å være større før i tiden, mannen i den sorte frakken ser trist opp på ham:
- Jeg har jaget det i seks måneder nå, jeg finner nesten ikke veien hjem lenger.
- Hva som er så spesielt med akkurat det løvet?

Mannen i den sorte frakken ser fortvilt ut.

- Det er min kones kjærlighet, til meg altså.
- Jeg må fange den igjen, før hun også blir et, og vinden tar henne fra meg.
- Vinden er kald, sier mannen i den sorte frakken.
- Det har du helt rett i.
Jeg håper virkelig du klarer å fange det.
- Jo takk, og jeg håper du får tak i dine når du skulle trenge dem.

De nikker ærbødigst til hverandre, så lukker han vinduet, tenker litt på sin gamle tante, før han kaster radioen i søppelbøtta til lyden av et vindkast.